

12 EYLÜL REFERANDUMU VE TARİHSEL DEVRİM SÜRECİNİN-YA DA, „VESAYET SİSTEMİNİN“- SONU!..

Eylül 2010

Münir Aktolga

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ.....	1
TOPLUM NEDİR, BİR TOPLUM NORMAL KOŞULLARDA KENDİSİNİ NASIL ÜRETİR..	1
YUKARDAN AŞAĞIYA DOĞRU- TARİHSEL DEVRİM YOLUYLA- GELİŞME İSE	
BAMBAŞKA BİR DİYALEKTİĞE TABİDİR.....	2
TÜRKİYE'DE “SOL” SAĞDIR DEMİŞTİK.....	4
GELİNİM SANA SÖYLÜYORUM AMA KIZIM SEN ANLA!.....	6

GİRİŞ

12 Eylül Referandumu'nun sonuçları artık „vesayet sisteminin“ sonuna geldiğimizi gösteriyor. Bu nedenle, “vesayet sistemi” dediğimiz o eski-arkaik yapının ne olduğunun artık çok iyi anlaşılması gerekiyor!. Eskinin içinden doğup gelenin-yani “yeni”nin-daha iyi anlaşılabilmesi için buna her zamankinden daha çok gerek var.

Şimdiye kadar bu süreci, bazan “Toplum kabuk değiştiriyor” diyerek açıklamaya çalıştık, bazan da, ”eskinin yerini yeninin alışı” olarak açıkladık. . Bunların hepsi doğru tabi. Ama bu türden bilgiler son tahlilde deneyimlerimize dayanan duygusal bilgilerdir hep. Yani, yaşayarak, hayatın içinde farkında olmadan öğrendiğimiz bilgilerdir. Şimdi artık, bunları da içine alan bilişsel bilgiler üretme zamanıdır.

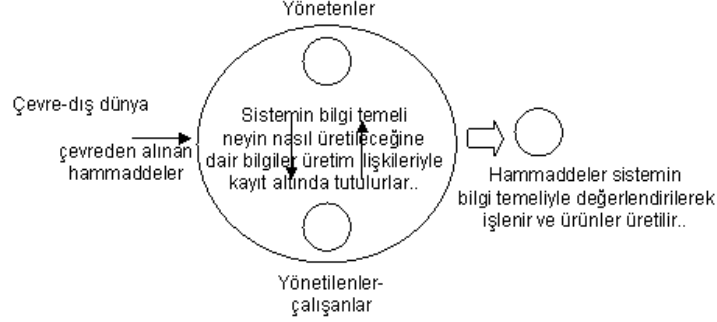
TOPLUM NEDİR, BİR TOPLUM NORMAL KOŞULLARDA KENDİSİNİ NASIL ÜRETİR..

Tarihsel Devrim olayını ve vesayet sistemini daha önceki çalışmalarda bilişsel bilim perspektifiyle bütün ayrıntılarıyla ele aldık aslında. Bu nedenle burada konunun ayrıntılarına girmeyeceğim. Bu yazıda olayı günümüzle bağlantısı içinde biraz şematize ederek ele almak istiyorum.

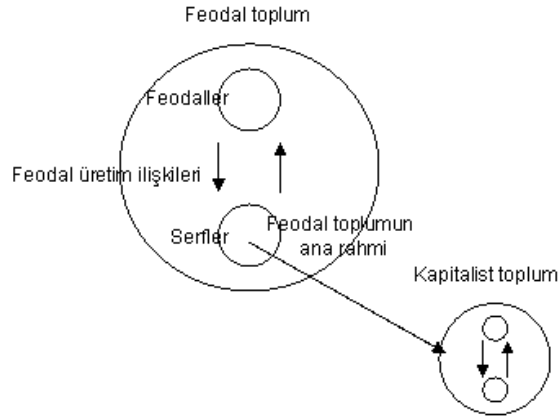
Ama önce, daha önceki açıklamaların kısa bir özetini yaparak, bir toplumun kendini “normal koşullarda”-kendi iç dinamikleriyle-aşağıdan yukarıya doğru nasıl ürettiğine bakalım:

Toplum dediğimiz “şey” de gene bir sistem son tahlilde. Sınıflı toplumlar söz konusu olduğu zaman bunu “Yönetenler” ve “Yönetilenler”den oluşan bir yapı olarak ele alıyoruz. Sistemin neyi nasıl ürettiği ise onun bilgi temelini oluşturuyor. Ki bu da, Yönetenlerle Yönetilenler

arasındaki üretim ilişkileriyle kayıt altında tutuluyor. Sistemin nasıl işlediği ise çok basit: “Dışardan”-“çevreden”-alınan madde-enerji-informasyon (hammadde) sistemin sahip olduğu bilgilerle (neyin nasıl üretilceğine dair bilgilerle) değerlendirilerek işleniyor ve sonunda da ürünler dediğimiz sistemin çıktıları oluşturuluyor. Bir bilgi işlem sistemi olarak böyle çalışıyor toplum.



Bu arada, çevreyle-doğayla- etkileşmeye bağlı olarak, bir de tabii yeni bilgiler üretiliyor. Üretilen bu yeni bilgiler kayıt altına alınırken (yani bunlar öğrenilirken), bunlara dayanarak yeni üretim teknikleri de geliştiriliyor. Derken, “üretici güçlerin gelişme süreci” dediğimiz süreç içinde toplum kendini niteliksel olarak daha üst düzeyde üretebilen yeni bir toplum haline dönüşmeye başlıyor. Tıpkı ana karnında gelişen bir çocuk gibi, eski toplumun içinde-ana rahminde- yeni bir toplum gelişiyor. Bütün bunları (örneğin, söz konusu toplum feodal bir toplumsa eğer) daha önce şöyle göstermiştik:



Bütün Batı toplumlarının gelişme yolu, aşağıdan yukarıya doğru oluşan bu diyalektiğe tabidir. Olay bu kadar basit!.

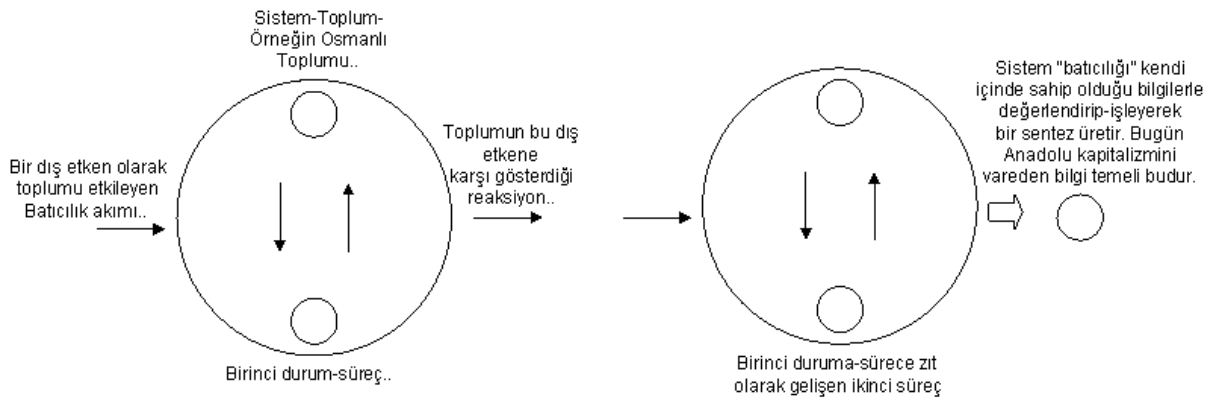
YUKARDAN AŞAĞIYA DOĞRU- TARİHSEL DEVRİM YOLUYLA- GELİŞME İSE BAMBAŞKA BİR DİYALEKTİĞE TABİDİR..

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e doğru evrilen Türkiye Toplumu ise sadece kendi iç dinamikleriyle (yukarıda görüldüğü gibi) aşağıdan yukarıya doğru gelişen bir toplum değil!. Buna ek olarak bir de, bunun zıttı, yukardan aşağıya doğru sistemi etkileyen bir vesayet mekanizması var ortada!.

Osmanlı Toplumu'nu ele alalım: “Yönetenleri” ve “Yönetilenleriyle” kendine göre bir sistem bu da. Özellikle 16.yy'ın ikinci yarısından itibaren de, “yapısal değişim” süreciyle birlikte, kendi iç dinamikleriyle kendini yeniden üretmeye-değişmeye başlıyor sistem. Ama sonra ne oluyor, III.Selim ve II.Mahmut'la birlikte, “batılılaştırarak” “Devleti kurtarmak” için toplumun

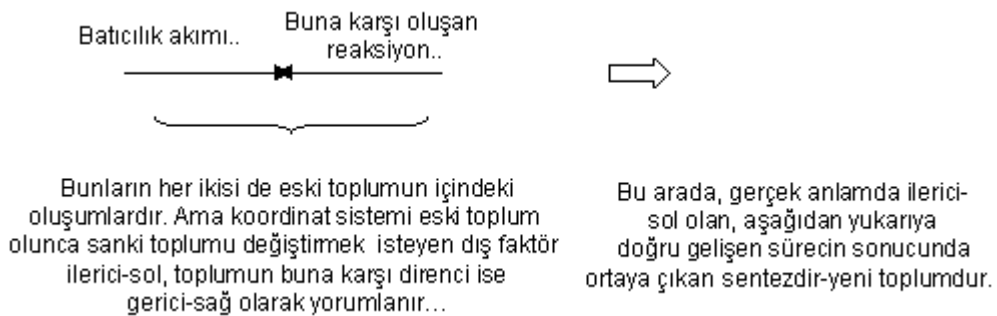
başına bir vesayet sistemi oluşturuluyor. Toplumunu var eden, onun kendi kimliğini üretmesinin temelini oluşturan "İslamcı-Doğucu" geleneksel bilgi temeli kötülenerek-saf dışı bırakılmaya çalışılarak- onun yerine topluma, "baticılık" adı altında, yukardan aşağıya doğru, Batı toplumlarının bilgi temeli enjekte edilmeye çalışılıyor. **Devlet sınıfının içinden bir grup insan, tıpkı dışardan gelen ve başka bir kültüre-bilgi temeline sahip istilacı bir güç gibi topluma Devlet gücünü kullanarak zor yoluyla yabancı bir kültürü-bilgi temelini kabul ettirmeye çalışıyor. Hasan'ı, Mehmet'i "eğitim yoluyla" "değiştirerek" görünüşte onlara benzeyen Hans'lar yaratmaya çalışıyorlar yani! Olay budur.**

Bu durumda nelerin olacağı aşağıdaki şekilde açıkça görülüyor: Önce bir reaksiyon çıkar ortaya. Çok basit! Etki-tepki örneği bir reaksiyondur bu. Toplumun atalet direnci de diyebiliriz buna. Sistem, varolan statüko, kendini korumak için dışardan gelen bu etkiye karşı çıkar!. İşte size iki yüz yıldır hayatımızı etkileyen o "sağ"- "sol", ya da "ilerici"- "gerici" kavgalarının temeli! Eskiden beri varolan İslamcı-Doğucu geleneksel toplum dışardan gelen etkiye karşı kendini korumaya çalıştığı için "gerici"- "sağcı" olurken, topluma yukardan aşağıya doğru yeni bir bilgi temeli enjekte etmeye çalışan "baticı" Devletçi toplum mühendisleri de "ilerici", "solcu" olmuş olurlar. Olay budur...

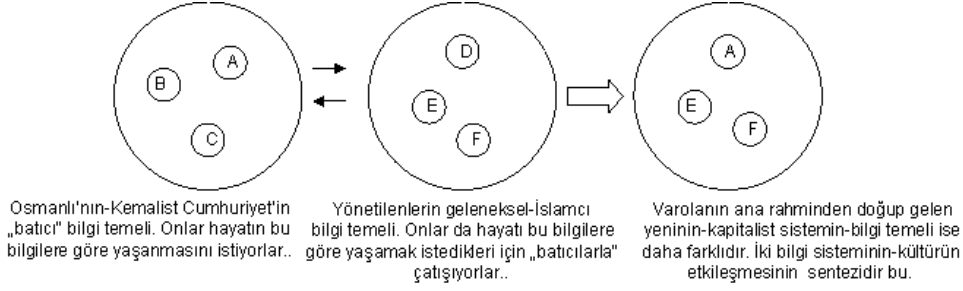


Ama aynı anda, buna zıt bir başka süreç daha yaşanır toplumda. Bu da gene yukardaki şekilde görülüyor. Bu durumda sistem, "baticılık" adı altında dışardan gelen etkiyi-informasyonları, sahip olduğu kendi İslamcı-Doğucu geleneksel bilgi temeliyle değerlendirerek işlemeye ve bir sentez yaratmaya çalışmaktadır. Yukardan aşağıya doğru işleyen birinci süreç sistemin varolan bilgi temelini yok etmeye çalıştığı için bu ikinci sürecin zıttıdır. Çünkü, bu durumda, yukardan aşağıya doğru işleyen kimliksizleştirme süreci nedeniyle sistem, kendisi olarak, dışardan gelen informasyonları değerlendirerek işleyemez hale gelecektir.

Evet, açıkça görüleceği gibi birbirine zıt iki süreç var ortada! Ve şimdi ben soruyorum, hangisi ilerici-solcudur, hangisi gerici-sağcıdır bu süreçlerin? İsterseniz önce bir kere daha aşağıdaki şekle dikkatle bakınız:



Eski toplumla, onun bağındaki çatışmaların içinden çıkıp gelen yeni toplum-modern kapitalist Türkiye Toplumunu- arasındaki niteliksel farkı daha önce şöyle ifade etmiştik.



Şekildeki harfler (A, B vb.) bilgi temelini oluşturan sinapları temsil etmektedir (kültür adını verdiğimiz toplumsal DNA lar da diyebiliriz buna).

Burada gerçek anlamda ilerici-sol olan ortaya çıkan sentezdir. Yukardan aşağıya doğru toplumun üzerine oturan vesayet sistemi-mekanizması ile buna karşı toplumun gösterdiği reaksiyon (bunların ikisi de) varolan eski sistemin içindeki etki-tepki ilişkisinden-etkileşmelerden- ibarettir, ve bunların ikisi de sağdır. Eski toplumun içindeki çatışmalar (her ne kadar bunlar kendi içinde birbirinin zıttı olsalar da), eskiye sahip olmaya, “çağdaşlaştırarak” da olsa onu yaşatmaya yönelik etkileşmeler oldukları için geriye temsil ederler.

TÜRKİYE’DE “SOL” SAĞDIR DEMİŞTİK..

Evet, “Türkiye’de sol sağdır” dedik ama, neden ikidebir bunun altını çizmek zorunda kalıyoruz: Bu konuda Etyen Mahçupyan şöyle yazıyor¹:

“Memleketimizde ikide bir zuhur eden ve kendini aynen tekrarlayan konulardan biri CHP’nin ‘aslında’ solcu olmadığıdır. Gerçekten de bu tesbiti öne sürenler, CHP’nin aldığı tarihsel ve ideolojik tutumları sıralayarak bu partinin solcu olmadığını göstermişlerdir. Ama eğer böyleyse, bu konunun tekrar karşımıza çıkmasını ve CHP’nin solcu olmadığını yeniden kanıtlanması gereğini nasıl açıklayabiliriz? Demek ki ortada farklı ve değişmeyen bir başka etken var... Öyle ki CHP’yi ‘kendiliğinden’ solcu kılıyor ve siz aksini ne denli gösterseniz bile, o yine kendi mecrasına dönüyor.

Bu değişmeyen farklı etken Atatürk’ün kendisi ve Atatürkçülüktür... Çünkü bu ülkede Atatürk’ün kendisi de, ona atfedilen tutum ve tercihler de, garip bir çarpıtma ile ‘solculuk’ olarak adlandırılmıştır. Söz konusu bakışın yüzeyde bir geçerliliği tabii ki var. Ne de olsa imparatorluk bitmiş, yerine daha ‘ileri’ olduğu düşünülen bir devlet biçimi getirilirken, toplumsal hayat da dinin etkisinden çıkarılarak ‘çağdaştırılmış’...

Ancak bunlar Atatürkçülüğü ‘solcu’ yapmıyor... Atatürkçülüğün hedefi de, Osmanlı’ninkinden farklı olsa da, yine de bir tür ‘asr-ı saadetin’ yaratılmasından ibaretti. Gelişme anlayışı tümüyle nicelikseldi... Demiryollarının çoğalması, üretimin artması, kendi silahımızı yapmamızdı önemli olan. Ama üretim ‘ilişkileri’ meselesinde hiç değişmeyecek bir otoriter hiyerarşinin yerleştirilmesini ve halkın da homojen bir yığın olarak devlete hâkim olan elite biat etmesini hayal ediyordu.

Dolayısıyla Atatürkçülüğün hem Cumhuriyet’i taşıyan hem de bugünün ulusalcı siyasetini üreten ideoloji olarak ‘sağcı’ olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Nitekim günümüzde ulusalcıların Atatürkçülüğü hiç yadırganmıyor. CHP de bu tablonun dışında değil, ama onyıllar içinde eğitim yoluyla zihinlere zikredilmiş olan, Atatürkçülüğün ‘sol’ bir hamle olduğu

¹ E.Mahçupyan, Taraf, 12.9.2010

tezi, Atatürk'ün partisini de bizlere ait bir yanlış bilinç örneği olarak sola oturtuyor. CHP de doğal olarak bu yanlış bilinci beslemenin peşinde...

Örneğin partinin 87. kuruluş yılı nedeniyle Anıtkabir' e giden Kılıçdaroğlu, deftere şöyle yazmış: "Demokratik, katılımcı, çoğulcu, devrimci ruhu içeren çağdaşlaşma hedefine, insan hak ve özgürlüklerinden geri adım atmadan ilerleme kararlılığımızı sürdürüyoruz." Doğrusu epeyce 'sol' kokan bir cümle...

O halde CHP'nin ikide bir solcu olmadığını kanıtlama gereği nereden çıkıyor? Nasıl oluyor da apaçık biçimde sağcı bir oluşum, 'boş bıraktığınızda' solcu görünümüne kayıyor? Bunun sırrı dinin 'kendiliğinden' sağcılığın ta kendisi olduğunu vazeden otoriter laiklik ve bu bakışın icat ettiği 'çağdaşlıktır.' Nitekim Kılıçdaroğlu da demokratlığı, katılımcılığı ve çoğulculuğu 'çağdaşlık' içinde eritmeye çalışmış... Bu kelime dünyanın hiçbir yerinde ideolojik bir olumluluk taşımaz. Çağdaşlık o çağı taşıyan ve temsil eden niteliklere atıfta bulunur, ama bu nitelikler her zaman karmaşık olduğu gibi, çoğu zaman hangilerinin gerçekten de taşıyıcı olduğunu saptamak mümkün olmaz. Kısacası çağdaşlık ya bir insanlık durumu zenginliğine atıfta bulunur, ya da o an için yeni olana alan açmak üzere kullanılır.

Oysa Türkiye'de çağdaşlık bir kimliktir... Çağdaş kişi dinden uzaklaşmış olan modern insandır. Ancak elimizde zaten 'laik' ve 'modern' kelimeleri mevcut... Bir de 'çağdaş' niye gerek olsun? Demek ki çağdaşlık laik ve modernin ötesinde bir duruma karşılık geliyor. İlginç olan şey bu kelimenin bir fazlalık değil, aksine bir eksikliği ifade etmesidir. Modernlik bir yandan otoriter zihniyete dayanan ulus ve ulus-devlet kavramlarını öne çıkarırken, aynı zamanda relativist zihniyetten beslenen bireyselliği de vurgulamıştı. Ancak Atatürkçülük uluslaşmayı temel alarak bürokratik merkezîyetçi bir rejim yaratırken, bireyselleşmeyi edilgen bir tutum olarak tanımladı. Türkiye Cumhuriyeti'nin 'bireyleri' devletin onlara sunduğu kimliği benimseyen, bu çerçevede oluşan vatandaşlığa uygun davranan kişilerdi. Özgür düşünme ve davranmaya meyletmeyen, devletin kendilerine empoze ettiği düşünce ve davranış kalıplarını üstlenen ve bundan da gurur duyan kimselerdi. Çağdaşlık buydu... Kişinin devlet süzgecinden geçmiş doğruları benimsemesi ve ulusal doğrular uğruna 'bir miktar' kişiliksizleşmeyi kabullenmesiydi.

Kısaca söylemek gerekirse çağdaşlık, sağcı bir yönetim sistemine destek vermesi beklenen ve rejimin ihtiyacı olan cemaati oluşturan eksendi. Bu sağcı tutumun 'solculaşması' ise sözkonusu cemaatin dinden uzaklaşmış olmasıyla bağlantılıydı. Ancak yine de ortada bir pürüz vardı, çünkü Batının bütün modern toplumlarında solcuların arasında çok sayıda dindar bulunmaktaydı. Dolayısıyla 'suç' İslamiyet'e yüklendi... Çağdaş cemaat tipik bir oryantalist tavırla, İslamiyet ile modernliğin birlikte var olamayacağına inandı. Fakat bu önermenin de temeli çok sağlam değildi, çünkü dindar bir arkaplana sahip olmasına karşın tam bir 'Batılı' olan insan sayısı Cumhuriyet'in kuruluş yıllarında bile hiç de az sayılmazdı ve bu sayı günümüzde iyice artmış durumda.

Dolayısıyla çağdaşlık 'ötekenden' değil, bizzat kendinden hareketle ortaya konabilen bir niteliği gerektiriyordu ve bu nitelik görünebilir olmalıydı. Böylece kılık kıyafet, oturup kalkma meselesi öne çıktı ve çağdaşlık iyice karikatürleşti. Bugün bakıldığında çağdaşlığın sağcılığın bir parodisi haline geldiğini ve vesayet rejiminin temel dayanağı olduğunu görüyoruz. Bu nedenle CHP'nin aldığı tutumlara şaşmamak lazım... Sonuçta bu parti 'çizilen yolda ödün vermeden gitmeye' çalışmaktan başka bir şey yapmıyor".

Harika!..Yukarda satırlara aynen katılıyorum. Ama, E.Mahçupyan'la işimiz henüz bitmedi. Geçenlerde, gene Taraf'ta bir yazı daha kaleme aldı ki Mahçupyan, bu bağlamda ondan da bahsetmeden geçemeyeceğim:

GELİNİM SANA SÖYLÜYORUM AMA KIZIM SEN ANLA!..

Önce gene Mahçupyan'ı dinleyelim. Aşağıdaki satırlar ibret dolu, anlayana tabii:

“**Taşnaklarla** ilgili en öğretici olaylardan biri 1914 sonu ve 1915 başında içine düştükleri sıkıntılı durumdur. O dönem yazılan neredeyse bütün makalelerde açık bir İttihatçı korkusu sezersiniz. İktidarı elde tutan partinin kendilerini kandıracağından, oyuna getireceğinden neredeyse emindirler... Ama yine de bu güvenilmez İttihatçılarla işbirliği yapmaktan başka yol bulamazlar. Çünkü onlar ‘solcudur’ ve solculuk ‘geri’ olduğu düşünülen dindar kesimlerle birlikte davranmanın yadırgandığı bir ruh haline tekabül eder. Bütün o makalelerde Taşnaklar çaresizlik içinde, modernlikten ve çağdaşıktan yana olan İttihatçılara destek vermek durumunda olduklarını söylerler ve göz göre göre bilinen sona doğru yürürler.

Bu ülkede modernlik adına sürdürülen pozitifizmin, yani tarihin bilimsel bir yönü olduğu hurafesinin çok zararı olmuş ve en büyük bedeli de gayrimüslimler ödemiştir. Kendilerini çağdaşlık algısı içinde elit bir toplumsal konuma oturtan Ermenilerin de büyük kısmı için, Müslümanlık hep bir tür ‘geriliğin’ taşıyıcısı olmuş ve bu bakış onları İttihatçıların kucağına oturtmuştu.

Öte yandan Ermenilerin bu tutumunu yadırgamak da kolay değil. Ne de olsa Osmanlı İmparatorluğu'nun cemaatçi ve hiyerarşik yapısı içinde yüzyıllar boyunca Sünni Müslümanların ‘altında’ yaşamak zorunda kalmışlar ve özellikle son dönemlere doğru kendi konumlarını bir tür esaret olarak yorumlamışlardı. Bu nedenle de Ermeniler Osmanlı'daki meşrutiyet hareketlerine gönülden destek verdiler, daha eşitlikçi bir yönetim zihniyetinin yerleşmesine taraf oldular. Buna karşılık Sünni Müslüman cemaat ise anlaşılır bir biçimde kendi ‘doğal’ imtiyazlarını kaybetmek istemedi ve değişime direndi. Böylece Ermeniler kendi doğal müttefiklerini bulmuş oldular: Modern, yani dinden ve dinsel cemaatten bir miktar uzaklaşmış olan elit çevreler...

Bu değerlendirme 1915 sonrasında da değişmedi. Gerçi onları ölüme götürenler İttihatçılarken, kurtaranlar ezici bir çoğunlukla sıradan dindar Müslümanlardı, ama iş geleceğin nasıl kurulması gerektiği sorusuna geldiğinde yanıt daima pozitivist modernlikte arandı.

Söz konusu durum Cumhuriyet’le birlikte biraz sarsıldı belki, ama yine de değişmedi. Ermenilerin Türkiye’ye dönmelerinin engellenmesi, vatandaşlık haklarının ellerinden alınması, seyahat özgürlüğünden mahrum bırakılmaları, mallarına açıkça el konması... Derken bütün bunların Varlık Vergisi ile resmiyete dönüşmesi ve nihayet 36 Beyannamesi’nin kasten kötüye kullanılması sonucu cemaatin hayat damarlarının kurutulmak istenmesi... Bütün bunlar İttihatçılarla Taşnaklar arasındaki ikircikli ilişkinin devamıydı aslında. Çünkü Ermeniler hâlâ ‘modern’i, ‘çağdaş’ı... Onların cahil ve görgüsüz dindar Müslümanlarla nasıl bir birlikteliği olabilirdi? Böylece çareyi devlet lütfunda aramaya devam ettiler ve her adımda daha da küçülüp ezildiler.

Belki de Ermenilerin kendilerine yapılanlara razı olmasının karşılığı, Sünni Müslümanların şimdi prestij açısından toplumsal hiyerarşinin en altına itilmesi idi. Belki de Ermeniler yüzyıllarca altta kalmış olmanın acısını gizlice çıkarmanın hazzını yaşadılar. Ama sonuçta kendilerini ezen, insan yerine koymayan bir devlet sistematiğine kapılanmış oldular. Meşrutiyet’in özgürlükçü, evrenselci, ahlakçı Ermenileri gitti... Yerine Cumhuriyet’in vesayetçi, cemaatçi ve fırsatçı Ermenileri geldi.

Açıkça söylemek gerekirse Cumhuriyet döneminde Ermeniler daha da ‘laikleştiler’ ve modernlik adına bağnazlaştılar. Vesayetçi rejimin parçası ve savunucusu oldular. Buna karşı çıkan çocuklarını ise reddettiler... Onları ihbar ettiler. Yüzyıl önce otoriterliği aşamayan bir

solculuk üzerinde kendi kimliklerini arayan Ermeniler, bugünlere gelindiğinde bireysel solcular üretirken, toplu halde devletçi sağcılığın uydusu haline geldiler.

Ne var ki Türkiye beklenmedik bir değişim yaşadı². Sünni Müslümanlar bugünün modernliğine hızlı bir geçiş yaptılar ve bunu sadece şekil düzeyinde de bırakmama iradesi gösterdiler. Sadece daha zengin olmayı değil, demokratik bir toplum ve devlet olmayı da hayal etmeye, istemeye başladılar. Bunun uzantılarından birini vakıf malları meselesinde gördük: AKP hükümetinin daha özgürlükçü olan tasarısını olabildiğince tırpanlamakla kalmayan CHP, bir de bunu Anayasa Mahkemesi'ne götürerek budamaya çalıştı. Ermenilerin bir bölümü herhalde bundan etkilenecek kendi kalıplaşmış yaklaşımlarını gözden geçirdi. Ama büyük bölümü hâlâ o kalıbın içinde sıkışmış bir halde, düşünme aczi yaşıyor.

Önümüzdeki referandum Ermenilerin de kendi içlerinde ayrışmalarına sahne olacak. Demokrasinin avantajlarını kendileri adına yaşamak isteyen ama aslında demokrasiden ürkenler 'hayır' diyecekler. Düşünmeden kabullenilen kadim Hıristiyan/Müslüman zıtlığının bedelini, belki de vesayetçi kemalist rejimin pekişmesiyle ve Ermenilerin vatandaş olamamaya devam etmeleriyle ödeyecekler. Bir kısmı da muhtemelen 'solcu' olduğu için ve onlara göre solculuk devletçilerle dindarlar arasındaki çekişmeye 'bulaşmamak' anlamına geldiği için, siyaset korkularını 'boykot' diyerek kamufle etmeye çalışacaklar. Ve belki bir kısmı da Türkiye'nin demokratlaşmasının ve özgürleşmesinin her şeyden önce kendilerine yaradığını idrak ederek ve bu tutumun ilkesel gücünü içselleştirerek 'evet' diyecekler.

Türkiye'nin önünde bugün iki temel gerçek var... Birincisi Türkiye'nin kaçınılmaz olarak demokrasiye doğru yol alacak olması. İkincisi ise bu yolun Sünni Müslümanların yönetiminde oldukları bir süreçte gerçekleşecek olması.

Taşnaklar bu iki gerçeğin özsel olarak çelişkili olduğunu sanmışlardı ve bu yanılgılarının bedelini çok ağır ödediler. Umarım yüz yıl sonrasında, hâlâ aynı ideolojik kıskacın içinde debelenen bir cemaat olarak kalınmaz. 'Hayır' demenin tek bir anlamı var: 'Ben demokrasi istemiyorum'... Boykot ise bunun daha utangaç bir versiyonu. Oysa vatandaş olabilmek, ancak asgari bir hak ve özgürlük seviyesinin eşitlik içinde yaşanabilmesine bağlı. Bu ise günümüz koşullarında demokrasiye karşılık geliyor ve bu nedenle 'evet' demek gerekiyor³.

Bu satırların önemi sadece güncel politikaya yönelik değil. Türkiye'nin geleceğine yönelik olarak da önem taşıyor bunlar. Bu nedenle olduğu gibi yukarıya aldım..Aslında ilave edilecek pek bir şey de yok bunlara!..Ama bir nokta var ki ona açıklık getirmek gerekiyor: Yukarda dedim ki, "aşağıdaki satırlar olağanüstü önem taşıyor, tabii anlayana"..Aslında pek doğru bir yaklaşım değil bu!. Çünkü problem "anlamayla" ilgili değil! Varolmayla ilgili. Bilinç denilen unsur sonradan kazanıyor maddi gerçekliğin üzerine..Yani bugün kendine "Atatürkçü, laik, modern, çağdaş" "solcu" diyen insanlar anlayış kıtlığından muzdarip geri zekalılar falan değil! Bir sürecin, oluşumun kurbanı onlar da! Öyle bir süreç ki bu, kimisi bundan "soykırımla" nasibini almış, kimisi "Turan" yollarında can vermiş, kimisi kendi ülkesinde esir-ikinci sınıf insan muamelesi görmüş, kimisi de modern-çağdaş-solcu robot-insan olmuş çıkmış. Hatta ölümlere bile gitmiş insanlar bu yollarda!.. Bu nedenle, öyle kolay kolay bir çırpıda halledilecek bir sorun değil bu!. Yani daha çok konuşacağız Türkiye'de "sol"un neden sağ olduğunu!..

Kürt sorununun çözümü de bu problemin bir parçası aslında!. Bugün BDP'nin ya da PKK'nın "Kürt milliyetçiliği" dediğimiz "solcu" ideolojileri de "Türk" ittihatçılığının-Kemalizmin bir tür

² Aslında o "değişim" çok önce yaşanacaktı, ama Osmanlı izin vermedi o zamanlar. Ermenileri yok eden zihniyet Müslüman Türkler'e de az çektirmede!.. "Soykırımdan" bütün Osmanlı tebası nasibini aldı aslında!..Kimi fiziksel olarak, kimi de kültürel planda!..Sakın, "kültürel soykırım"da neymiş deyipte geçmeyin ha! Bunun ne anlama geldiğini anlamak istiyorsanız eğer, etrafınıza bakın yeter! O gördüğünüz "modern", "çağdaş", "laikçi" insanlar uzaydan gelmediler bu ülkeye!. Bu toplumun yaşadığı o "kültür ihtilâlinin" ürünü oldu onlar!

³ E.Mahçupyan, Taraf, 5.9.2010

Kürt versiyonu değil mi!. Çünkü milliyetçik bir burjuva ideolojisidir. Bu nasıl bir Kürt milliyetçiliği oluyor ki, hem "solcu" hem de bir sınıfa-burjuvaziye ihtiyaç duymuyor! Bütün bunlar hep o tepeden inmece-pozitivist ideolojik programların sonuçları. Eski aşiret yapısına ilişkin toplumsal DNA lar değişmeden bunların üzerine "solcu"- "milliyetçi" "bilgileri" monte edersen ortaya bu türden "devrimci" ideolojiler çıkar işte, olay budur. Aynen Jön Türk ideolojisinin-ittihatçılığın ortaya çıkışına benzer bir süreç bu da. Bir tür virüs gibi bu pozitivism denilen şey!